

тъмно наоколо. Само остри болезнени охкания се чуваха. Вдигнах го на ръце и го затъртрих по земята.

Втора вълна димъ последва. Като че преръзва гърдитъ ми на две. Свѣтъ ми се зави. Повървѣхъ нѣколко крачки съ тежкия товаръ и политнахъ като пиянъ. Ударихъ главата си въ греда. Паднахъ. Опипахъ лицето си — бѣше мокро. Крѣвъ! Загивамъ помислихъ си, ето призрака на смъртта е надвисналъ и надъ мене. Защо ли дишането ми се затруднява? Лошо ми е, нѣщо непрестанно бие по слѣпитъ ми очи. Значи, до тукъ е животътъ ми. Горещо ми е. Изгарямъ, а по челото ледена студена потъ. Крѣвта не е ли спрѣла? Гърлото ми е засъхнало; устнитъ — сжщо. Ахъ, тия пламъци и димъ; „Радко!“ — викамъ, но устата ми е скована, не излиза никакъвъ звукъ. Защо не охка поне той! Мъртавъ ли е? Настрѣхва косата ми. Сега е мой редъ. Ето, скоро ще престана да мисля. Чакай! Какво искахъ? За какво мислѣхъ? Ще полудѣя... Не, не! Още се владѣя. Мога да свързвамъ една съ друга думитъ. Така... азъ съмъ тукъ въ рудника... полегнахъ, съ лице облѣно въ крѣвъ, а той наблизо. Да опитамъ, може би има още надежда. Съ последни усилия, на лакти полазвамъ напредъ и спирамъ. До тука! Не работятъ ръцетъ ми,

краката... Тѣлото ми гори, и сжщевременно се вледенява бавно, съ болки. Още малко и ще спре сърцето — ще стана непотрѣбенъ...

Но чувамъ шумъ, приближаватъ стѣпки: леки, безплѣтни като на сънъ. И говоръ неясенъ, пропитъ отъ мъглата на низкия сводъ. За мигъ проблѣсва въ душата ми. Най-после! Скоро ще излѣза на чистъ въздухъ, ще глътна малко прѣсна вода и ще отворя очитъ си. Ще видя пакъ небето, звездитъ и бѣлитъ облаци. Идватъ. Азъ ги чувамъ... Или съмъ се измамилъ? Може би е сънъ или последното желание, за което мисълта жадно се улавя. Ти искашъ още да живѣешъ? Добре! Не чувашъ ли, стѣпки сж това на много хора... Но защо се бавятъ! Тѣ сякашъ пълзятъ, търсятъ, навеждатъ се, опипватъ съ ръце, дигатъ тежки трупове и пакъ трѣгватъ напредъ къмъ изхода. Една, две... десетъ носилки... увеличаватъ се... Ще станатъ сто, хиляди може би... Може би и азъ единъ...

После не помня какво е станало. Като че съмъ спалъ дълго — съ дни, съ месеци — и изведнажъ се пробуждамъ. Отварямъ очи, оглеждамъ стаята. Не, не е моята, а чужда, по-широка, окжпана въ червенитъ лѣчи на слънцето. Леко, приятно ми е; вдъхвамъ дълбоко чистия въздухъ, напоенъ